

Ana Marija Grbić

VERSOPOLIS

szépítők
társaság

Ana Marija Grbić

© Ana Marija Grbić

**Ana Marija
Grbić**

Szépírók Társasága, 2023

FÖLD 2.0 ÉS MÁŠ VERSEK

I

ahmo a nevem.
két kilométerre születtem szarajevótól,
nyolcvanhétben,
én hordtam a világ legkisebb tornacipőjét és
anyámat selmának hívták, aztán ő
meghalt.
a ház előtt süllyedt
homokba, akár egy tengeri sün
mintha sose lettek volna belső szervei.

azóta én is hordok nadrágot és mindenki
ahmónak hív,
ahmo, úgy nézel ki, mint az apád,
ahmo, beleváló fickó vagy
ahmo, mit fog szólni a világ.

a ház körül, az udvaron, az utcán,
a mecset körül,
a kutyaház körül.
ahmo, csokolóztál valaha fiúval
szívtál már füvet
megülted-e valaha is apáddal a ramadánt
frissítetted huzattal a szobákat

számoltál-e vele a napokat, számoltál órákat,
számoltál
perceket, számoltál
vele felhőket

ahmo fiam, te egy igazi fattyú vagy anyád fattya
apám hív így,
kitépi a fogait az állkapcsából, és hozzám vágja
öklét, mintha karjába szorítaná vissza,
vörösödik, akár a tenger, sziszeg, akár a kígyó
mindent epikusan ért
néha némán ebédel, és ilyenkor
a legrondább, mert
csak a harag
és a düh maradt neki
szétveri anyám fényképeit és a nyakamra
ül, míg el nem sötétül előttem
a világ
szobánk a köröm alá bújik és feketedik
a szomszéd házak között
ahmi, apád farka nő a lábad között
ez tesz majd férfivá
az új évezred libegteti a függönyeit
és minden nyár melegebb az előzőnél
és a nők, a nők pedig a ház körül, az udvaron, az
utcákon,
a dzsámi körül,
a húsbolt körül

azóta én is hordok nadrágot.

I

máskülönben neveken
mutatkoznak be:

majdnem harminc éves vagyok,
anjának hívnak,
belgrádban születtem [1987],
gyakran vittek vidékre egy forró
sárga jugóban,
a szülők átadtak a nagymamának és a nagypapának,
aki hamarosan meghalt
agyvérzésben, addig bírták
az egyre szűkülő erek, és akkoriban

mindenki azt mondta, az öregek
természetes halállal halnak meg, én pedig
azt álmodtam, hogy a lábam összenő
és valamiféle halfarok lenyomatává válik,
éjszakákon át csak a parketta falapjait
számoltam,
az ágy alatt semmi
és ha csak egyetlen egyszer bekopogna hozzám
a bikanyakú fenevad,
megerednének a folyók, de így
csak egy esetlen igavonó barom,
egy semmilyen számárfejű férfi zörgetett be
és
természetesen
anja jól viselkedik, mondták
az óvónők, meglehet, kicsit visszahúzódó

talán szégyenlős, küldjék színművészetire,
ahol megtanultam, hogyan beszéljek hangosabban,
hogyan kevesebbet mondjak,
hogyan miért úgy szebb a hajam
ha a baloldalra fésülöm

hát ez is elég egy élethez

I

holnap megyek először boszniába.
anya azt mondta, ott az udvarokban
ütik-verik egymás az emberek,
ugyanazzal a késsel ölik a disznókat, mint a nőket
és hogy művészetük csúcsa a szőnyeg.

jobb lesz, ha elmegyek.
utálom a tökéletesen higgadt embereket.

jobb lesz, ha elmegyek
anja rossz lány volt, de
most már jó
muzáj megmutatnunk neki, hogy
mindezt észrevettük
gondolja anya, miközben apránként
darabolja föl ujjait,
hogyan azokkal etessen,
hogyan sokáig és egészségesen
élhessek.

egy gyerek ezüstsín tányérjai,
műanyag poharak a szülők borával.
családi ebéd, az apa hamis tekintélye
az asztalfőn
elvirágzik, akár a pitypang
sosem gondoltam komolyan, hogy szeretlek,
amikor kimondtam,
mindig később szerettem
természetesen valami távoli országban
bűnbánóan, nagykövetségek előtt

a duna lassú folyásában
a rothadó bécsi halak között
láttam, hogy sosem leszek egyedül.

anja rossz kislány volt, de nézd meg most
most átmegy a vizsgákon, elmegy orvoshoz
megvizsgáltatja beteg mellét és mindig használ
óvszert
krémeket ken az arcára, gondol a jövőre
amíg betakargatja a világ legerősebb anyját
hideg éjjeleken
látja meztelen lábfejét
ami ugyanúgy védtelenül hal majd vele
és az álmon kívül
hogyan takargatja be a világ legerősebb
anyját
például a 38-as szobában, hogyan fedi majd le zöld
műanyag ágyterítővel

valaki egyszer majd meghal
és nemcsak mocskosan
nézni ki az ablakon és tölteni
majd üríteni az
aranyszínű kacsát.

I

nem én vagyok ez az este

I

[joghurt
drina
élesztő]

mióta anya elment apa folyton folyvást
ujjai közt morzsolgatja a kenyeret
ami a körme alá kérgesedik és amikor
én vásárolok kenyeret csak gyűlöl és gyűlöl
és akkor a nap homályba borul
a madarak végre szerelmes énekbe kezdenek
ő pedig csak gyúrja és gyúrja a kenyérgalacsint
mintha egy golyóbist formázna:

[mindenkinek, aki nem sírt, amikor szerette
meghalt, emlékezzen erre:
soha nem felejtet el az illatokat.
nincs megengedve.]

I

még szerencse. ezen a világon anja a minden.
a berlini postabélyeg és isten és
a mögöttes dolgok. minden.
és az álom, amit álmódtál, és utána a szex
ő is anja.
a valaki által egyszer megírt vers,
akit gyomorégés kínoz. igen,
ő is anja, a pirkadat a kárpátok felett, de az ég
szűk lehetősége már nem anja
és az élő csirkében eltört bánat sem anja
a világról való általános tudatlanság sem
és a rab sem, aki szereti a feleségét
és a szájalom erőteljes természete sem,
és a vég, a vég sem és a kezdet, a kezdet sem,
és a semmi a kettő között, szerencsére,
ő sem anja
egy marék szózott göröngy
sárga lábnyom

I

egy sivatag temetkezett előttem,
amilyeneket filmekben láttam
csak melegebb és
ha a markomban lenne egyetlenegy szó
az ő lenne
a nap
és mindenkit megsüketítene, de nincs szavam
állandósult izomlázat képzelek el
tüzes tűhegyeket
a megfeszített bőrt az orromtól a köldökömig
a gyújtóerek biztos vizeit.
nyugtalanul utaztam és holtan érkeztem
azt akartam kérdezni, hogy mi késztet ide hajózni
gyengéden
de csak fegyelmezett farkasokat láttam
szemétként szóródtak szét körülöttem
olyan dalokat énekeltek, amelyeket egyszer már
hallottam
sinad poharából
és soha nem hittem annak
ami sinad poharából szólt.
szél korbácsolja arcomat.

hol vagy ahmo, hol vagy anya jó fiacskája
feldühítettek, ahmo, túl sokszor tapostak
a lábadra, és soha nem mondták
bocsánat
egy lány törte össze a szívedet?

nekem csak a szél korbácsolja arcomat
nem a fájdalom, nem a bűnbánat, sem a szerelem
semmi köze ennek ehhez
az ágyékkal teli bolháknak
férgekkel teli sárga vízben
ázó tonhalnak
ami akár a madár halott szeme
hol vagy ahmo, hol vagy, anya jó fiacskája.

VÉNUSZ- ÉS MÁŠ DOMBOK

(részlet)

kivéztek a föld ütőerei
számítottam rá ha háború lesz
puskát ragadsz majd és elfoglalsz valami szép
darab földet otthonunknak

mindig úgy néztem ki mint olyasvalaki
akit meg kell etetni

rossz hírek érkeztek
minden tavaszunk fölprózódott
hajadat már nem érdekelte más szél
csak az amely házakat emel a magasba

még borzalmasabb hírek érkeztek
mindig tudtam a lélegzetedről hogy
mikor ébredsz föl és érzed magad fölöslegesnek
kinek üvöltözöl melyik körmöt téped le
ki dönt földre és ki fog megbaszni
mindebből mire emlékszel hogy mi kínoz
elalvás előtt.

véres a méhed.
bár csak éreznéd mennyi meleg szoba
van benned
bár semmit sem őrzöl belőlük inkább tüzeket
gyújtasz.

bár csak éreznéd hogyan dermed meg folyamod
markomban
még szenvedélyesebb lennél

a hírek borzalmasak, pokoliak.
két nappal később hogy visszatértem valami házba
varjak gubóztak be a kéménybe
és kátrány hullott anyám hajára

a varjak szaporodnak neked meg elfeketedett a
méhed

Albino Espinosával álmodsz ahogy levágja a
melled
leszűri a tejet és azzal eteti a malacokat

üvöltesz és a padlóra dobod a gyűrött ágyneműt
amelynek elnyűttségét próbálok nem észrevenni

én szinte mindig elbűjnék ám
egyes tárgyak össze vannak szögezve
egyes emberekre ugyanez érvényes.

EARTH 2.0 AND OTHER POEMS

I

my name is ahmo.
i was born two kilometers from sarajevo
in eighty-seven
i had the smallest sneakers in the world and
my mother's name was selma and then she
died.
like a sea urchin, she deflated into the sand
in front of the house
she had no entrails.

since then i also wear pants and everyone
calls me ahmo,
ahmo you look like your father, ahmo you're a fine
young man,
ahmo what will the world say

around the house, around the yard, around the
street,
around the mosque,
around the doghouse

ahmo have you ever kissed a boy
have you ever smoked pot
have you ever sat with your father at ramadan
emptied the room of air

counted days, counted hours, counted
minutes, counted
clouds

ahmo my son you're a real mother's bastard
my father calls me that,
rips the teeth from his jaw, throws them at me
gathers his fists back into his arms,
grows red like the sea, hisses like a snake
understands it allepically
sometimes lunches quietly and that's when he's at his
ugliest, because
he has no recourse but to be cross and
angry,
to break pictures of mother and sit on my
neck, as
i grow blind
our room slips under the nail and darkens
between the neighbour's houses
ahmogrows his father's tail between his legs and
makes himself into a man
the new millennium rocks our curtains
and each summer is warmer than the last and
the women are around the house, around the yard,
    around the street
around the mosque,
around the butcher shop

since then i also wear pants.

I

i'm almost thirty years old, my name is
anja,
i was born in belgrade [1987]
they often took me to the country in a hot
yellow yugo
the parents would turn me over to grandma and
    grandpa who
will soon die
from the blossoming of the brain, the narrow
    tissue
of the firm heart aorta, and

back then everybody said that old people
die naturally, and
i dreamed that my legs are growing together
becoming an imprint of a fish tail, and
for nights on end i'd only count the wooden
floor tiles
underneath the bed, nothing

and if but for once the beast had knocked
its horn against the door
rivers would flow, as it is
only the hauling sluggish cattle
no kind of man with the head of a donkey
and
certainly
anja's good, the kindergarten teachers said,

only a little withdrawn, maybe she's shy,
send her to acting classes
where i learned how to speak louder
in order to say less
and how my hair looks best over to
the left side.

that will dowell enough for a life.

I

tomorrow i go to bosnia for the first time.
mom said that they brawl
in front yards
butcher pigs and women with the same knife
and that the pinnacle of their art is the carpet.

it's better i leave.
i hate entirely calm people.

it's better i leave
anja was a bad girl but
now she's good
we have to show her we've
noticed
thinks mom as she slices off part by part
of her fingers
and feeds them to me for a long and healthy
life.

the silver plates of a child
plastic cups with the wine of parents,
a family lunch, false authority of the father
at the top of the table
blooms like an overripe dandelion
i never thought i love you when i would
say it.
i always loved later
in a faraway land,of course, in
the regret in front of embassies, in

the slow flowing out of the danube and
its rotten viennese fish
i saw that i will never be alone.

anja was a bad girl but look at her now
now she passes exams and goes to the doctor
examines her diseased tits and always uses
condoms,
applies crèmes to her face,thinks about the future
as she covers her strongest mother
in the world
in cold nightsshe sees her feet
in this exact mannerdying helplessly,
but outside of the dream
as she covers her strongest mother
in the world
with green plastic sheets
in room for example 38

somebody will also die once
and not only muddily
look through the windowand fill
empty
golden bed pans.

I

i am not this night.

I

[yoghurt
drina
yeast]

and since mother went down every day father
bakes bread around his nails there's always
some of the crusted flour and when i buy
bread he only hates me and then the sun has already
fogged over and the birds are finally in love and
then he
continues to knead dough for hours as if he'll
make a planet:

[for everyone who didn't cry when one of their
own
died remember this:
you will never forget the scents.
you are not allowed to.]

I

fortunately. in this world everything is anja
the postage stamp from berlin and god and
the thing behind
and the dream you dreamed and the sex after it
is anja
a poem once written by someone
troubled by heartburn is indeed
anja and the sunrise over the carpathians but not
the less narrow possibility of the sky
and the wishbone broken in a live chicken and
the general ignorance of the world
fortunately
and the slave who loves his wife
and the potent nature of pity
and the end and the end, and the beginning and
the beginning, and nothing
in between fortunately
isn't anja
a salted handful of dirt
a yellow footprint.

I

a desert buried itself before me
the kind i saw in movies only
warmer and
if i had in my hand one single word
it'd be
sun
and it'd deafen everyone only i have no word
but a muscle fever i imagine
fiery tips of needles
skin stretched from the nose to the navel
the stable water of veins.
i journeyed restless and arrived dead
i wanted to ask what makes one sail here
gently
i saw only disciplined wolves
spilled around me like garbage
and they're singing songs i once heard
from sinad's cup
and i never believed them.
the wind beats against my face.

where are you ahmo, where are you, mother's good
son?
did they make you mad, ahmo, did they stand
on your sole too many times and didn't say
sorry
did a girl break your heart

however only the wind beats against my face
however the pain nor the regret nor love
have anything to do with this
with fleas in groins
with worms in tuna fish
water yellow like the dead eye of a bird
where are you ahmo, where are you, mother's good
son.

MOUNT OF VENUS AND OTHER MOUNTS
(fragment)

vessels of the earth blooded.
i was counting on you, if it comes to war
taking a rifle and commandeering a nice plot
of land for our home

i always had the look of one in need
of feeding.

the news were poor.
all our springs grown tiny
in your hair, there was no interest in a wind which
does not lift
houses from their base

the news were awful poor.
i always knew before you breathe
when you will wake up and feel unneeded
to whom you will squeal and which nail you will
destroy
who will pin you down and fuck you and
what of all this will you remember to torment you
before
sleep.

your wombe blooded.
if only you could feel how many warm rooms
you contain within
and you save naught in them, but set fires.

if only you could feel how your waters
pour on my fist
you would be even more fiercely

the news poor, infernal.
two days past my return to some house
the crows cocooned in the chimney
the tar landed on my mother's hair

the crows are staging a birth and you with blackin
your womb

you dream of Albina Espinosa chopping off your
breasts
squeezingthem of milk and with them feeding the
piglets

you howl and drag the sheets towards the floor on
which
huddled i am attempting not to see

i would almost always hide, though
some objects are nailed to others,
same goes for some people.

ZEMLJA 2.0 I DRUGE PESME

I

moje je ime ahmo.
rođen sam dva kilometra od sarajeva
osamdesetisedme godine
imao sam najmanje patike na svijetu a
mati mi se zvala selma i onda je
umrla.
kao morski jež, splasnula je u pijesak
ispred kuće
utrobe nije imala.

od tada i ja nosim pantalone i svako
me zove ahmo,
ahmo ličiš na oca, ahmo pravi si
momak,
ahmo šta će reći svijet

oko kuće, oko avlije, oko ulice,
oko džamije,
oko kućice za pse
ahmo jesi li ikada poljubio dječaka
jesi li ikada pušio travu
jesi li ikada za ramazan sjedio sa ocem
praznio sobu vazduhom

brojao dane, brojao sate, brojao
minute, brojao
oblake

sine ahmo pravo si majčino kopile,
otac me tako zove,
istrgne zube iz vilice, njima me gađa
skuplja pesnice natrag u ruke
crveni kao more, šišti kao zmija
sve epski razumije
ponekad mirno ruča i tada je
najružniji, jer
drugo mu nije ostalo sem biti ljut i
bijesan,
lomiti majčine slike i sjediti mi na
vratu, dok
slijepim
naša se soba zavlači ispod nokta i crni
među komšijskim kućama
ahmi raste očev rep među nogama i
pravi se u čovjeka
novi nam milenijum ljulja zavjese
i svako je ljeto toplije od prethodnog a
žene su oko kuće, oko avlije, oko ulice,
oko džamije,
oko mesnice

otad i ja nosim pantalone.

I

inače se predstavljaju
imenima:

imam skoro trideset godina, zovem se
anja,
rođena sam u beogradu [1987]
često su me nosili na selo u vrućem
žutom jugu
roditelji bi me predali baki i deki koji
će ubrzo umreti
od cvetanja mozga, tesnog tkiva
krute srčane aorte, a

tada su svi govorili kako stari ljudi
umiru prirodno, a
ja sam sanjala kako mi noge srastaju
bivaju otisak ribljeg repa, a
noćima bih samo brojala pločice
parketa
ispod kreveta, ničega
i da je bar jednom zver zakucala
rogom na vrata
potekle bi reke, ovako
samo tegleća troma stoka
muškarac nikakav sa glavom magarca
i
svakako
dobra je anja, kazale su vaspitačice,
samo malo povučena, možda se stidi,

pošaljite je na glumu
gde sam naučila kako se glasnije priča
da bi se reklo manje
i kako mi je kosa najlepša kad je na
levoj strani.

pa i to je dovoljno za život

I

sutra ću prvi put u bosnu.
mama je pričala da se tamo tuku
po dvorištima
kolju svinje i žene istim nožem
i da im je vrhunac umetnosti tepih.

bolje da odem.
mrzim sasvim mirne ljude.

bolje da odem
anja je bila loša devojka a
sada je dobra
moramo joj pokazati da smo to
primetili
misli mama dok seče deo po deo
svojih prstiju
i njima me hrani za zdrav i dugačak
život.

srebrni tanjiri jedinog deteta
plastične čaše sa vinom roditelja,
ručak porodični, lažni očev autoritet
na vrhu stola
cveta kao prezreli maslačak
nikada nisam mislila volim te kad bih
to izgovarala.
uvek sam volela kasnije
u nekoj dalekoj zemlji, naravno, u
kajanju ispred ambasada, u

tihom oticanju dunava i
njegovim trulim bečkim ribama
videla sam da nikada neću biti sama.

anja je bila loša devojka a pogledaj je sada
sada polaže ispite i ide kod doktora
kontroliše obolele sise i uvek koristi
kondome,
maže kreme na lice, misli o budućnosti
dok prekriva svoju najsnažniju majku
na svetu
u noćima hladnim ona vidi njena stopala
kako isto ovako bespomoćno umiru,
ali van sna
kako pokriva svoju najsnažniju majku
na svetu
zelenim plastičnim prostirkama
u sobi na primer 38

neko će jednom i umreti
a ne samo musavo
gledati kroz prozor i puniti
prazniti
zlatne guske.

I

ja nisam ova noć.

I

[kiselo mlijeko
drina
germa]

a od kada je majka zašla otac svakoga dana
mijesi hljeba oko noktiju mu je uvijek
ponešto od skorjelog brašna a ja kad kupim
hljeb on me samo mrzi a onda se sunce već
zamaglilo i ptice se konačno vole a onda on
nastavi da gnječi satima tijesto kao da će
napraviti planetu:

[za svakoga ko nije plakao kada mu je umro
neko zapamti ovo:
nikada nećeš zaboraviti mirise.
nije ti dozvoljeno.]

I

na sreću. na ovome svetu sve je anja
i poštanska marka iz berlina i bog i
ono iza
i san koji si sanjala i seks nakon njega
je anja
pesma jednom napisana od nekoga
koga muči gorušica jeste
anja i svitanje nad karpatima ali ne
manje uska mogućnost neba
i jadac polomljen u živoj kokoši i
opšte neznanje o svetu
na nesreću
i rob koji voli svoju ženu
i potentna priroda sažaljenja
i kraj, i kraj, i početak, i početak i ništa
između na sreću
nije anja
posoljeni grumen zemlje
žuti otisak stopala

I

sahranila se ispred mene pustinja
kakvu sam gledao na filmovima samo
toplija i
da sada imam u šaci jednu jedinu riječ
bila bi ona
sunce
i svakoga bi ogluvela no riječi nemam
već groznicu mišića maštam
vatrene vrhove igala
kožu razapetu od nosa do pupka
stabilnu vodu vena.
putovao sam nemiran a stigao mrtav
hito sam pitati od čega se ovdje plovi
nježno
video sam samo disciplinovane kurjake
prosuli se oko mene kao smeće
i pjevaju pjesme koje sam nekada čuo
iz sinadove čase
i nikada im nisam vjerovao.
vjetar mi bije lice.

gdje si to ahmo, gdje si to dobri majčin sine?
jesu li te naljutili ahmo, jesu li ti stali
previše puta na taban i nisu rekli
izvini
je li ti neka djevojka slomila srce

no samo mi vetar bije lice
no bol ni kajanje ni ljubav
sa ovim nemaju veze
sa buhama u preponama
sa crvima u tunjevini
vodom žutom kao mrtvo oko ptice
gdje si to ahmo, gdje si to dobri majčin sine.

VENERENI I DRUGI BREGOVI

(fragment)

prokrvile se zemljane žile.
računao sam da ćeš ako se zarati
krenuti sa puškom i zauzeti neki lijep komad
zemlje za naš dom

uvijek sam izgledao kao netko koga treba
nahraniti.

vijesti su bile loše
sva proljeća nam se usitnila
u tvojoj kosi nije bilo interesa za vjetar koji ne
diže kuće iz temelja

vijesti su bile stravično loše.
uvijek sam znao prije nego prodišeš
kada ćeš se probuditi i osjetiti nepotrebna
kome ćeš podvriskivati i koji ćeš nokat uništiti
tko će te oboriti i jebati i
što ćeš od svega ovoga zapamtiti da te muči
pred san.

prokrvilo ti se u maternici.
da samo možeš osjetiti koliko toplih soba
imaš u sebi
a ništa u njima ne čuvaš no pališ vatre.

da samo možeš osjetiti kako se tvoje rijeke
slijevaju na moju šaku
još bi strašnije bivala

vijesti loše, paklene
dva dana poslije mog povratka u neku kuću
vrane se ućahurile u dimnjak
katran pao po majčinoj kosi

vrane prave porod a tebi crnilo u maternici

ti sanjaš Albinu Espinozu kako ti odsijeca dojke
cijedi ih od mlijeka i njima hrani prasiće

urlaš i vučeš posteljinu ka podu na kojem
sklupčan pokušavam ne vidjeti

ja bih se gotovo uvijek sakrio no
neki su predmeti zakucani u druge
neki ljudi isto tako.

TARTALOM

FÖLD 2.0 ÉS MÁS VERSEK

ahmo a nevem.	7
máskülönben neveken	9
holnap megyek először boszniába.	11
nem én vagyok ez az este	13
[joghurt	14
még szerencse. ezen a világon anja a minden.	15
egy sivatag temetkezett előttem,	16
Vénusz- és más dombok (részlet)	18

CONTENTS

EARTH 2.0 AND OTHER POEMS

my name is ahmo.	23
i'm almost thirty years old, my name is	25
tomorrow i go to bosnia for the first time.	27
i am not this night.	29
[yoghurt	30
fortunately. in this world everything is anja	31
a desert buried itself before me	32
Mount of Venus and Other Mounts (fragment)	34

SADRŽAJ

ZEMLJA 2.0 I DRUGE PESME

moje je ime ahmo.	39
inače se predstavljaju	41
sutra ću prvi put u bosnu.	43
ja nisam ova noć	45
[kiselo mlijeko	46
na sreću. na ovome svetu sve je anja	47
sahranila se ispred mene pustinja	48
Venereni i drugi bregovi (fragment)	50

Ana Marija Grbić (1987-ben született Belgrádban) szerb költő, kreatívás-oktató költészeti képregények, valamint saját és más szerzők verseinek szerkesztője és illusztrátora.

Tanulmányait a Belgrádi Filológiai Kar Szerb Nyelv, Irodalom és Világirodalom Tanszéken folytatta, a Szerb Irodalom Tanszéken szerzett mesterdiplomát, jelenleg doktori képzésének utolsó évfolyamát végzi ugyanezen a karon. Az ARGH költészeti csoport alapítója és koordinátora, valamint kreatívírás-oktató.

Verseit lengyel, angol, macedón, bolgár és magyar nyelvre fordították le. Tagja a Szerb Irodalmi Társaságnak és a Szerbiai PEN Központnak. Három verseskötete jelentet meg: *Igen, de ne félj* (*Da, ali nemoj se plašiti*, 2012), *Vénuszdomb és más hegyek* (*Venerini i ostali bregovi*, 2014) és *Föld 2.0* (*Zemlja 2.0*, 2017). Próza-kötetei: *Bálványok és az utolsó napok* (*Idoli i poslednji dani*, 2018), *Az őzbak visszatér* (*Srneća leđa*, 2021).

Meglátásom szerint a *Vénuszdomb és más hegyek* (*Venerini i ostali bregovi*) előrelépést jelentenek a szerző első kötetéhez képest. Az általa választott szokatlan és merész megközelítés erősebbé, összetettebbé és érettebbé tette az *Igen, de ne félj* (*Da, ali nemoj se plašiti*) érzékenységét. E könyv kapcsán érdekes lenne a költői kifejezőmód keretein belüli egységről és sokszínűségről beszélni, de a női írás kérdéséről is. (...) Vajon miért tűnik úgy, hogy ez egy konstruált világ – amely valahol a Földközi-tenger és Közép-Európa között található, és amelyben gyakran felismerem a huszadik

század eleji szecessziós díszítéseket. Akárcsak egy lírai hőst, aki hol Kafkára, hol pedig Srećko Kosovelre hasonlít. Mindez pedig sokkal többet elmond időről és térről, valóságunk fantazmagorikus aurájáról, sokkal közvetlenebbül szól hozzánk, mint verista versek hosszú sorozata. A közvetlenség és a konstrukció sikeres kombinációja, ezek elválaszthatatlansága és kölcsönös kondicionálása a szerző megnyilvánulási erejének az alapja.

– *Bojan Vasić*

Ana Marija Grbić (born in Belgrade in 1987) is a Serbian poet, creative writing mentor, editor, and illustrator of poetic comics, as well as her own and other authors' poems.

She studied at the Faculty of Philology in Belgrade at the Department of Serbian Language and Literature with World Literature, received her Master's Degree from the Department of Serbian Literature, and she is currently in the final year of her PhD studies at the same faculty. She is the founder and coordinator of the ARGH poetry group and a creative writing mentor.

Her poems have been translated into Polish, English, Macedonian, Bulgarian, and Hungarian. She is a member of the Serbian Literary Society and the Serbian PEN Center. She published three collections of poetry: *Yes, but Don't Be Afraid (Da, ali nemoj se plašiti, 2012)*, *Mons Veneris and Others Mountains (Venerini i ostali bregovi, 2014)*, and *Earth 2.0 (Zemlja 2.0, 2017)*.

She also published prose books: *Idols and the Last Days (Idoli i poslednji dani, 2018)* and *Roe Deer Back (Srneća leđa, 2021)*.

“In my opinion, *Mons Veneris and Others Mountains (Venerini i ostali bregovi)* is a step forward in comparison with the author's first book. The unusual and bold approach she chose made the sensibility from *Yes, but Don't Be Afraid (Da, ali nemoj se plašiti)* sound stronger, more complex, and mature. Regarding this book, it would be interesting to talk about the unity and diversity within the framework of one's poetic expression, but also about the issue

of female writing. (...) Why does it appear to me that it is a constructed world – that stands somewhere between the Mediterranean and Central Europe, in which I often recognize the Art Nouveau décor from the beginning of the twentieth century – and a lyrical hero – whose character I imagine sometimes looking like Kafka and sometimes like Srećko Kosovel – that speak of our time and place, of the phantasmatic aura of our reality, far more directly than a series of veristic poems? The successful combination of immediacy and construction, their inseparability and mutual conditioning, seems to be the basis of the strength of the author's expression.”

– *Bojan Vasić*

SOCIETY OF HUNGARIAN AUTHORS

The Society was established in 1997 to promote contemporary literature and democratic cultural policies. Its almost 400 members include some of the internationally most acclaimed Hungarian writers as well as cultural journalists and cultural managers from across Hungary, and also writers and critics of the Hungarian minorities and diasporas, along with international translators and scholars of Hungarian literature.

It organizes readings, conferences, festivals and other cultural events within and beyond the borders of Hungary. It has collaborated with a long list of Hungarian and international organizations.

The annual Festival: Since 2004 each year Szépirók Társasága has organised a two day event of readings, talks, debates, exhibitions, screenings, and music focusing on a single topic. Previous topics included Transition and Translation; Crisis, Poverty and Solidarity; Children and Youth Literature; Neighbourhood and Freedom; Minority Perspectives; Women in Literature.

VERSOPOLIS

Where poetry lives

Versopolis Platform

Versopolis was founded in 2014 as a European poetry platform that builds novel opportunities for emerging European poets. It envisages continuation of cooperation and growth, given that it was selected from two open calls within the Support for European Platforms initiative by Creative Europe.

Versopolis creates new possibilities for emerging European poets, fostering their growth and the circulation of their works. Poets can effortlessly transcend national boundaries and benefit from a strong platform to start their careers and amplify their voices. It is like an agency for up-and-coming poets. It provides substantial support for poets, including financial and organizational support.

Versopolis provides translations of poetry into different European languages and publishes them in a variety of formats, such as e-books, printed booklets, online articles and the Versopolis poetry database. In addition, it supports poet mobility by organizing a number of guest appearances at different European literary festivals. This facilitates opportunities for networking with respected stakeholders – festivals, literature organizations and other poets – around the world.

The title of a Versopolis poet is highly desired in the European literary community.

By the end of 2022, we offered opportunities to 381 European poets from 47 countries, writing in 42 languages. By the end of 2025, that number will rise to 585!

By the same year, Versopolis will have 36 festivals under its wing, which will make it the largest poetry platform in the world.

Versopolis Initiatives

In 2020 and 2021, as a reaction to the Covid-19 pandemic, Versopolis developed a digital gathering called the *Festival of Hope*. With over 100 partners from all across the globe, from China to North America, it became a very successful endeavor. In 2022, this resulted in the global initiative *Brave New Literatures*, which served as a laboratory for new literary directions, embracing new media, AI and other cutting-edge technologies in the field of literature and poetry.

In 2023, these efforts culminated in the creation of *Poetry Expo*, the first digital fair dedicated to poetry, human creativity and literature. *The Expo* reached as many as 142,000 poetry lovers from all over the world.

© Magyar fordítás / Translations into Hungarian:

Bozsik Péter

© Angol fordítás / Translations into English:

Igor Stanojević

Felelős kiadó / Responsible publisher:

A Szépirok Társasága elnöke

Grafikai tervezés / Graphic design: Varga Gábor Farkas

Nyomda / Print: Alto Nyomda Kft.

ISBN 978-615-01-9955-9

www.szepiroktarsasaga.hu

www.versopolis.com

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

